

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatelky **A. V.**, zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, **odboru azylové a migrační politiky,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 6. 2004, č. j. 29 Az 7/2003 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 5. 2003, č. j. OAM-1804/VL-11-C10-2003, byla dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení azylu jako zjevně nedůvodná.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno na základě úplně zjištěného stavu věci a v souladu s právními předpisy.

Ve včas podané kasační stížnosti namítla stěžovatelka stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Má za to, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na její případ vztáhnout ust. § 16 odst. 1 písm. g)

zákona o azylu, neboť stěžovatelka byla ve své domovské zemi napadána manželem alkoholikem, který byl součástí zločineckých struktur. Z tohoto důvodu se neobrátila na policii, neboť by se tím její situace jen zhoršila. Stěžovatelka je přesvědčena, že je zde dán důvod, aby jí byl udělen azyl dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, přičemž je právě z tohoto důvodu pronásledována a domovský stát tuto situaci toleruje. Upozornila dále na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Namítla, že správní orgán provedl nedostatečným způsobem dokazování a nerespektoval situaci stěžovatelky, která jako žadatelka o azyl měla jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci ve své zemi. Je přesvědčena, že krajský soud byl povinen přezkoumat, zda napadené rozhodnutí správního orgánu netrpělo procesní vadou. Stěžovatelka se domnívá, že se správní orgán dopustil porušení správního řádu minimálně tím, že jeho rozhodnutí neodpovídá pro nedostatek odůvodnění ust. § 47 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka dále nesouhlasí se způsobem, jakým správní orgán rozhodl o neexistenci překážek vycestování, neboť nepovažuje svůj návrat do domovské země za bezpečný, a to s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie. Hrozí jí též mučení, nelidské a ponižující zacházení, neboť po zjištění, že požádala na území České republiky o azyl, bude vystavena administrativní šikaně. Odkázala na Zprávu USA o dodržování lidských práv za rok 2002 ze dne 31. 3. 2003. Stěžovatelka navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení a současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy, neboť v případě stěžovatelky nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by se daly podřadit pod ust. § 12 zákona o azylu. Proto správní orgán shledal naplnění dikce ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a z tohoto důvodu považuje námitky stěžovatelky za irelevantní. Navrhl nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti a její zamítnutí.

Ze správního spisu, který soudu předložil správní orgán, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatelka podala dne 23. 4. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu. Dne 1. 5. 2003 byl se stěžovatelkou veden, v ruském jazyce za účasti tlumočníka, pohovor k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu na území České republiky, ze kterého byl vyhotoven protokol. Stěžovatelka uvedla, že na Ukrajině měla problémy s manželem, který pil, vyhrožoval jí a dělal skandály. Na radu přátel odjela do České republiky, kde zjistila, že bez dokladů a víza nemůže pracovat. Proto by si chtěla legalizovat pobyt. Dále uvedla, že nikdy neměla problémy s policií nebo jinými státními orgány v zemi původu a nikdy se aktivně neúčastnila politického života.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím

zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle písm. d) citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat pouze z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Dle ust. § 28 zákona o azylu pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

S ohledem na skutečnost, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Takové pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu neshledal. S ohledem na okolnost, že stěžovatelka v průběhu azylového řízení vůbec netvrdila, že by byla pronásledována, naopak bylo nade vší pochybnost prokázáno, že důvody, pro které podala žádost o azyl, jsou ryze ekonomického charakteru, správní orgán nepochybil, když žádost stěžovatelky posuzoval v relaci k ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, tedy mimo jiné neprováděl dokazování, které by mělo za cíl prokázat, že stěžovatelka byla v zemi původu pronásledována ve smyslu zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za vhodné zdůraznit, že to byla právě stěžovatelka, která měla v průběhu azylového řízení povinnost uvést veškeré relevantní skutečnosti. Jestliže se však tato omezila pouze na prohlášení, že „měla problémy s manželem, do České republiky odjela pracovat, a že si zde chce legalizovat pobyt“, je více než zřejmé, že tak naplnila dikci ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a proto správní orgán nepochybil, když žádost stěžovatelky pro existenci důvodů vylučujících udělení azylu zamítl. Shodně se lze vyjádřit i o posouzení žaloby stěžovatelky krajským soudem.

Vzhledem k okolnosti, že stěžovatelka dále uvedla jako právní důvody kasační stížnosti ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., je třeba se také vyjádřit k dopadu těchto ustanovení. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál ve spisu obsažený, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaké učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění skutkového závěru. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že není zřejmé, proč rozhodující orgán, tedy soud, rozhodl tak, jak rozhodl. Tak je tomu tehdy, jestliže rozhodnutí neobsahuje odůvodnění nebo je toto odůvodnění nesrozumitelné. Další z důvodů, pro který je možno podat kasační stížnost, je nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Význam tohoto ustanovení je nutno posuzovat podle toho, zda se rozhodnutí krajského soudu opírá či neopírá o důvody, které umožňují dospět k určitému výroku rozhodnutí. Jiná vada v řízení před soudem, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, spočívá např.

v neúplném či nedostatečném znaleckém posudku. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí krajského soudu ani v rozhodnutí správního orgán neshledal.

Jestliže stěžovatelka dále uvedla, že i když v žalobě nepřiřadila k zákonným ustanovením konkrétní skutkové důvody pro svá tvrzení, měl krajský soud předcházející řízení přezkoumat z hlediska dodržení procesních předpisů, Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že v postupu krajského soudu neshledal žádné pochybení. Jestliže tento za situace, kdy se stěžovatelka ve své konstrukci žalobních bodů omezila na pouhý výčet ustanovení správního řádu, která byla dle jejího názoru porušena, přezkoumal správní řízení obecně z hlediska dodržení ustanovení zákona o azylu a správního řádu, byl tento postup zcela v souladu s právním řádem a s dispoziční zásadou, která ovládá soudní přezkum ve správním soudnictví.

K poukazu stěžovatelky na fakt, že krajský soud se zcela nedostatečně vypořádal s tvrzením správního orgánu o neexistenci překážek vycestování, Nejvyšší správní soud uvádí, že s ohledem na ust. § 28 zákona o azylu nebylo v případě stěžovatelky vůbec o překážkách vycestování rozhodováno, proto jsou její veškerá tvrzení v tom, že splnila podmínky pro přiznání překážek vycestování, právně irelevantní.

Porovnáním obsahu kasační stížnosti a obsahu žaloby dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že dalšími stížními námitkami stěžovatelky se nemůže s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat, a to pro jejich novost.

Stěžovatelka podala návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že pro takové rozhodnutí odpadl vydáním meritorního rozhodnutí důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu